

Viola Szandra

Hol van?

*Ott lakik a gondolatszakadásban,
mely összefűzhetetlen,
ott, ahol a sötét éjszakában
először jelenik meg a világoskék szín
apró szemcsésen, porhanyósan,
és utána jönnek a mámoreltakarító nők
magas szárú csizmában, amelyben
viszket a lábuk, visszaviszketi őket
a valóságba; valóságvakaródzás.
Fényképtekintetek feslenek lustán
a semmibe, zuhannak vissza
az elalvásba, de ott, valahol
a szempillaközön, a reményben,
ott, a májusig rohanó ködben,
ott, ahol idővékával mérik a visszatérést,
ott, a zsibbadt lámpafénynél,
mikor pirított mandulát enni épp olyan,
mint a jót szétválasztani a rossztól,
ott, a hihetetlen triviálisban
és a hihető lehetetlenben,
a vánkosba tömött és írásra
soha nem használt lúdtollakban
és a farktollak kitépkedésében
és a szárnyakkal kitakart égen,

ott van a költészet.*

Fák, semmiben

*Már a semmiben is fák álltak,
mert egy semmibe is kell erdő,
de ebben az erdőben nincs madárfütty,
csak síri csönd,
néha felhősuhogás,
ösvényre hullott szárnycsattogások
– kalimpáló kezek és szívek –,
majd kéikkel bevont égcsokoládé.
Csak sóhajok matematikája;
átlóik tüdőtől az égig.
Megemelt fények,
a fák kezeslábásba öltöztetett lelkek,
a letüdőzött fény és
igazság kiárad, mint a reggel,
harmatos tárgyaival birizgál,
nem kéreget, hanem, mint a dézsmát,
begyűjti álmaink.
A reggel tanoncai eszelik ki,
és rejtik el a napban, a tárgyakban,
elég, ha hozzáér ruhánk széle,
a bőrön át is felszívódik
az újabb álom,
a lidérces kipárolgás;
álomfajankók, álomüdvözültek
gyűjtik szét
lidérccsiklandó tüzét.*

Mintha a nagymamám

*Olyan vagy, mintha a
nagymamám süített volna:
ropogós térdkalácsok,
apró ujjbegypogácsák alkotnak.
Kisül a fehérség a kenyérben,
foszlós és irgalomhúsú,
keresztülfehérlik rajtad
a keresztmagány,
kenyérszentkereszt.*

7

*Keddenként otthagytá babonáit,
szerdánként ellátogatott babonáihoz,
csütörtökönként a tájat függönyként
elhúzta az ablaka előtt,
péntekenként nem alakoskodott,
magából sírt kifelé,
és sírt szombaton is,
míg üres nem lett, mint a névtelen vasárnap
a teremtés kezdete előtt,
dologtalan fehérségben várta,
hogy beléköltözzenek a napok.*